

אולפנת אמית"ת נגה מרכינה ראש
ומשתתפת בצערם של משפחות הרוגי
אסון מירון ומתפללת לרפואת הפצועים

טקס זכרון כותנו

ההילולה בשנת 1920, משתתפים יהודים וערבים ביחד

ההילולה בשנת 2006

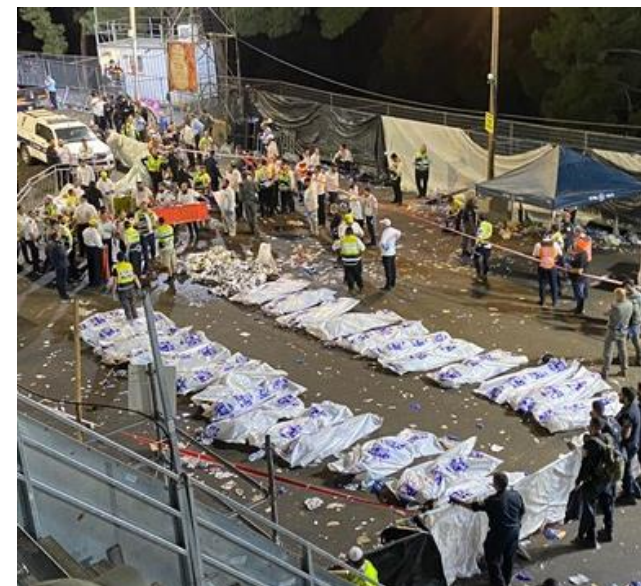
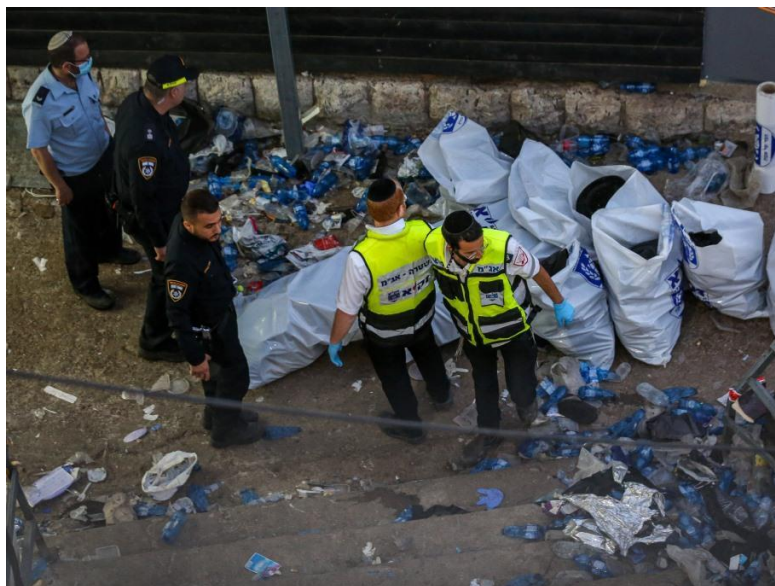
בל"ג בעומר נערך בציון קברו של רבי שמעון בר יוחאי
בסמוך למירון אירוע שמחה ועליה לקבר מסורתי רב-
משתתפים המכונה "הילולה". במשך ל"ג בעומר והימים
הסמוכים לו מבקרים במקום מאות אלפי אנשים מכל רחבי
ישראל, ובשנים רגילות מגיעים להילולה גם יהודים רבים
מרחבי העולם.

שיאו של האירוע הוא הדלקת מדורה מסורתית בליל
ל"ג בעומר על גג הקבר, שלאחריו מתחילים
במקום ריקודי שמחה המוניים. האירוע נערך מאות
בשנים ומיוחס לאר"י ותלמידיו, ושורשיו קדומים אף
יותר.

בליל ל"ג בעומר, י"ח באייר התשפ"א, 30 באפריל 2021, התרחש האסון בהילולת רבי שמעון בר יוחאי. באירוע נהרגו 45 אנשים, ונפצעו למעלה ממאה וחמישים והוא האירוע רב נפגעים האזרחי הגדול ביותר בתולדות מדינת ישראל.

שאלות לשיתוף כיתתי:

- איפה הייתו כששמעתי על האסון?

- מה שמעתי?

- איך הרגשתי אז ואיך אני מרגישה עכשיו?

- מה עשיתי כששמעתי?

מוזמנות לשתף...

וכך כתבנו לכם ביום שישי....

עם שוך להבת המדורות, מיתמר עשן האבל וכובד האסון הגדול שפקד את כולנו.

התעוררנו לבוקר של אסון לאומי קשה. ארוע שהיה אמור להיות ארוע של שמחה, של אור וחום הסתיים בכאב גדול. עקב עומס גדול של משתתפים בהילולת רבי שמעון בר יוחאי בציון קברו במירון, נרמסו כ-44 אנשים וטף אל מותם ועוד כ-150 פצועים, חלקם באופן אנוש.

מה עושים? איך מגיבים? כרגע עת לחשות, עת לבכות, עת תפילה והתייחדות עם המשפחות הכואבות ועם עמ"י כולו.

ולצד זה מעט מחשבות

לנסות לכוון את המבט. לפני שבוע בדיוק קראנו בפרשת השבוע "אחרי מות שני בני אהרון הכהנים..." לא לגמרי הרגשנו את עומק כאבו של אהרון הכהן, לא לגמרי ירדנו לעומק הפרשה לחוות את ההילולה הגדולה שהייתה שם, שמחת חנוכת המשכן, ובשיא השמחה בשיא הקדושה באים שני בניו של אהרון הכהן ורוצים להוסיף קודש להרבות בשמחה, ואז מתרחש אסון לאומי "ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימותו...."

רק מי שהיה אתמול בלילה בהר הקדוש בשמחה הגדולה יכול קצת להבין את ההרגשה הזו של המוסיקה שמילאה את ההר לפני רגעים אחדים בצלילי קודש מרוממים של "בר יוחאי נמשחת אשריך..." ופתאום מתחלפת ליללת אמבולנסים מחרישי אוזניים המזעזעת את הלב והנפש וכל אמבולנס שעולה אל ההר יורד ממנו נושא בתוכו עוד בשורת איוב קשה והשיירה ארוכה ארוכה מידי.

ואז מתחילות השאלות הקשות: – איך קרה אסון שכזה? – ועוד ביום כל כך שמח? – ואיך רבי שמעון לא שמר עליהם? – ואיך אנשים שרק רצו להוסיף קדושה מצאו את מותם? והשאלות קשות והתשובות לא נמצאות

ואז אין לנו ברירה אלא לחזור אל אהרון הכהן להסתכל עליו וללמוד, " ... הוא אשר דיבר ה' לאמר בקרובי אקדש ועל פני כל העם אכבד, וידום אהרון"

יש מצבים שאי אפשר להסביר, יש מצבים שאי אפשר להבין יש מצבים שאין בהם מילים, מציאות שאפשר רק להאמין, להאמין ולשתוק לדעת שאנחנו לא מבינים אבל מקבלים לדעת שהוא ורק הוא ברחמיו הגדולים מנהיג את העולם ומכוון את הכל מלמעלה, ואנחנו למטה כואבים, המומים שותקים אבל בעיקר מתחזקים ומאמינים. להיות כולנו במציאות של "לך דומיה תהילה".

עכשיו זמן ערבות הדדית.

כבר שמעתי קולות שוליים. כבר ראיתי מישהו שכתב כי מדובר ב"אסון של חרדים". אבל בדיוק כפי שאסון פסטיבל ערד לא היה "אסון של חילונים", אסון מכינת בני ציון הוא לא – "אסון של מכינות", אסון השריפה בכרמל אינו – "אסון של סוהרים", אסון גשר המכביה אינו רק – "אסון של ספורטאים" ואסון ורסאי לא היה – "אסון של חתונות", כך גם אסון מירון איננו אסון של חרדים.

ערבות הדדית היא בין השאר הבחירה והיכולת לכאוב את כאבו של האחר. כשהמצוקה של הזולת היא המצוקה שלו בלבד, כשהבעיה של האחר היא רק הבעיה שלו, אז החברה שלנו נסדקת ומתחילה להתפורר.

חברה שיש בה סולידאריות היא חברה שכואבת ומתעצבת כשמישהו אחר, גם אם ממגזר אחר, נופל. כשמשפחות נואשות מחפשות אחר יקיריהם – מרגיש קצת מזה כעת כשמכרה פנתה אלי הבוקר בבקשה נואשת לעזור לה לחפש ילד בלי סלולרי בין בתי החולים ומאות אוטובוסים ובתקווה שלא באבו כביר – אז אפשר להשתתף בדאגה. וכשעולם חרב על ארבעים וארבע משפחות, אפשר להרגיש כאב.

גם מי שמעולם לא היה על הקבר בהר מירון או טיפס על הכרמל או טייל בנחל צפית או פסע על הגשר מעל הירקון, יכול להשתנות ולהיות לרגע בכאב ובעצב. שלב התחקירים יגיע, אבל אולי כעת הזמן פשוט לכאוב ביחד.

ואולי, התמונות המרגשות של ההמונים מכל המגזרים שעומדים בתורים הארוכים במוקדי תרומת הדם הבוקר, הם סוג של נחמה קטנה בבוקר הנוראי הזה. מזכירים שרוב הישראלים שותפים הבוקר ביחד בכאב. תנחומים עמוקים למשפחות שאיבדו את יקיריהם ואיחולי החלמה לפצועים.

דבריו של השר אילני טרופר

נאמר תפילת "אל מלא רחמים" לזכרם של הנספים באסון

אל מלא רחמים שוכן במרומים, המצא מנוחה נכונה על כנפי השכינה במעלות קדושים וטהורים כזוהר הרקיע מזהירים את נשמות ההרוגים באסון במירון שהלכו לעולמם, בעבור שאנו מקבלות על עצמנו להוסיף אור וטוב בעולם למען הזכרת נשמתם. לכן בעל הרחמים יסתירם בסתר כנפיו לעולמים, ויצרר בצרור החיים את נשמתם, ה' הוא נחלתו, וינוחו בשלום על משכבם, ונאמר
אמן:

נאמר 2 פרקי תהילים לרפואת כל הפצועים, בתוך שאר אולוי עם ישראל תהילים קכ"א

א שִׁיר, לַמַּעֲלוֹת:

אֲשָׁא עֵינַי, אֶל-הַהָרִים-- מֵאֵין, יָבֹא עֲזָרִי.

ב עֲזָרִי, מֵעַם יְהוָה-- עֲשֵׂה, שָׁמַיִם וָאָרֶץ.

ג אֶל-יִתֵּן לַמוֹט רַגְלֶךָ; אֶל-יָנוּם, שֹׁמְרֶךָ.

ד הֲנִיחָ לֹא-יָנוּם, וְלֹא יִישָׁן-- שׁוֹמֵר, יִשְׂרָאֵל.

ה יְהוָה שֹׁמְרֶךָ; יְהוָה צִלְּךָ, עַל-יַד יְמִינֶךָ.

ו יוֹמָם, הַשֶּׁמֶשׁ לֹא-יִכְבֶּה; וַיְרַח בַּלַּיְלָה.

ז יְהוָה, יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל-רָע: יִשְׁמֹר, אֶת-נַפְשֶׁךָ.

ח יְהוָה, יִשְׁמֹר-צִאתְךָ וּבֹאֶךָ-- מֵעַתָּה, וְעַד-עוֹלָם.

תהילים ק"ל

א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת:
מִמַּעַמְקִים קָרְאתִיךָ יְהוָה.
ב אֲדָנִי, שְׁמָעָה בְּקוֹלִי:
תְּהַיְינָה אָזְנוֹךָ, קְשׁוּבוֹת— לְקוֹל, תַּחֲנוּנָי.
ג אִם—עוֹנוֹת תִּשְׁמַר—יָהּ— אֲדָנִי, מִי יַעֲמֹד.
ד כִּי—עֲמֹךָ הִסְלִיחָה— לְמַעַן, תִּזְרָא.
ה קוֹיִתִּי יְהוָה, קוֹיִתָּה נַפְשִׁי; וְלִדְבָרוֹ הוֹחֵלֵתִי.
ו נַפְשִׁי לֹאֲדָנִי— מִשְׁמָרִים לְבַקֵּר, שְׁמָרִים לְבַקֵּר.
ז יַחַל יִשְׂרָאֵל, אֵל—יְהוָה: כִּי—עַם—יְהוָה הַחֲסֵד; וְהַרְבֵּה עַמּוֹ פְּדוֹת.
ח וְהוּא, יַפְדֶּה אֶת—יִשְׂרָאֵל— מִכָּל, עוֹנֵתָיו.

נסיון בשני שירים:

שירת אני מאמין, כפי ששרו אותה באירון, כמה דקות לפני האסון:

<https://www.youtube.com/watch?v=Dcs66WgoJ64>

שירת "ואפילו בהסתרה"

<https://www.youtube.com/watch?v=3gDeWaOGC8w>

כאולפנה אנו משתתפים בצער המשפחות ושולחים
תפילת רפואה שלמה לפצועים. נקבל על עצמנו
להוסיף אהבת חינם ולנהוג כבוד זו בזו
תפילת מנחה ואמירת תהילים היום בשעה 13:15
בכניסה לאולפנה

תם טקס הזכרון הכיתתי